

Deres brev av 29 oktober f.a. har jeg ikke faatt. Et bevis paa, at post til meg blir sensurert og tilbakeholdt. Hvorfor?. Kan De svare meg paadett?

I professor Brochs artikkel om min mann, ~~er~~ er i det hele tatt ordet angiveri ikke nevnt.

Uttalelsen i Fritt Land var etter hans død, og beviser ingenting.

Fianes navn ble nevnt i Hustads sak, dette er nu opklart. (det gjaldt et anonymt brev min mann fikk i 1941, hvori han trues med aa bli drept hvis han ikke frasier seg trafikksjefstillingen i Telegrafverket). Det ble vitnet at Fiane ble sindt da Hustad blandet politiet opp i det. Ingen led noen overlast ingen ble arrestert.

Det er foretat undersøkelser av min advokat Alf Monsen, der selv var en ledende innen hjemmefronten, hans ord til meg var saa sent som igaar den 4de mars: "Det er ennu ikke opklart hvem der har skuddt Fiane og hvorfor". Han har ogsaa sagt til meg og min søster, at han har lett gjennom hjemmefrontens arkiv, men kan ikke finne Fianes navn nevnt i forbindelse med angiveri.

De har jo offentlig stemplet min mann som angiver der maatte skytes, og da maa De vel ha sikre beviser for at han var en angiver og hva og hvem han har anmeldt.

Man kan da ikke komme med offentlige beskyldninger bare ved aa ha lest noe, hvor meget skrives ikke, som ikke kan bevises er sandt.

Det kom i min sak frem, at baade jeg og min mann var utsatt for rykter og uvederheftig fo'kesnakk, antagelig for at vi i artikler hevdet vaare meninger og det vi mente var rett.

Et lite eks.p. paa ryktemakeri om min mann fikk jeg høre paa Brei-tvedt. En av fangene, en ikke N.S., som fikk bevege seg friere enn oss N.S. spurte en dag en av hjemmefronten som passet paa oss, hvorfor Fiane ble drept. Hun fikk det svar: "han var saa fæl saa, han nektet aa være med paa krans til en av sine underordnede". Da jeg hørte dette visste jeg ikke om jeg skulle le eller graate. Jeg har idag liggende kvittering paa 20 kroner i kransen som er sendt personllt fra ham til avdødes baare.

De sier, at jeg maa huske paa at jeg identifiserte meg med vaart lands fiender, meg bekjendt ikke. Jeg tror at Knut Knutson Fiane og jeg vild ha vært aa finne i brodden mot tyskerne om disse ikke hadde gitt oss fri etter freden. Selv om vi hadde vært nasjonalsosialister.

Naar vi forfejter dette, møter vi bare haan fra vaare motstandere.

Rett og urett. Ingen kan idag si hvem der hadde rett eller urett, det vil fremtiden vise.

Vi - som motparten- trodde vel at vi kjempet for land og folk, men der synes jeg at motparten er ensidig i sin dom, de sier, at vi med vilje og vitende ville svike land og folk, og de vil absolutt ikke forstaa eller forsøke aa forstaa, at vi ogsaa kunne ha edle motiver, og se det ut fra vaart synspunkt.

Vi blir jo ogsaa alle dømt medskyldige i det enkelte tyskere og nordmenn kan ha gjort seg skyldig i i krigstid av grusomheter.

De sier at De har gjennengaatt meget under okkupasjonen.

Jeg har ogsaa gjennengaatt temmelig meget av mine forhv. landsmenn.

Først all paekjendingen under krigen med anonyme brev, kalding, beskyldninger, trusler, min mann snikmyrdet, mordforsøk paa meg to gange. Etter krigen sjelelig og legemlig torturert, mistet min helse i fengsel, hjemmet mitt, som jeg eide før krigen, tat ifra meg og meget annet.

De snakker om folkehat. Hevn og hat nærer jeg ikke, skjont jeg skulde vel ha god grunn til det, men deri er jeg ikke lik mine motstandere.

Jeg er i den heldige stilling, at jeg har faatt beholde mine gamle jøssingvenner, som kjendte min mann og meg personlig.

~~Fra~~ Professor Arne Bergsgaard, som sat i den nuværende granskingskomit (min mann sat i Herman Harris Aals, ikke for aa renske Quisling som det ble referert i min rettssak, men for at det norske folk skulde faa den hele og fulle sandhet aa vite) skriver til meg i brev av 14 oktober 1947

Prof. P. Munthe Kaas

11.

" Eg heldt han for aa vara ein rakrygja og heilstøpt idealist, og eg har aldri slutta aa ha den meininge om han".

(Fiane gransket nok ikke for aa renavaske Quisling. Fiane ville at det norske folk skulle faa den fulla sandhet aa vite om den gik i Quislings favør eller ikke.)

Jeg har ogsaa slekt som mistet livet paa Grini under krigen.

Hans mor sier til meg idag:

" Aksel kunne ha holdt seg borte fra denslags, han viste jo at det han gjorde kunne han resikere livet for. Du har da ingen skyld i hans død, likessalitt som jeg har skyld i Knuts død".

De sier i Deres brev at vi ikke kan se saken fra to sider. Jeg haaper jeg kan det og forsøker aa gjøre dette. Men det er meget jeg ikke kan forstaa, enda jeg av aktor ble stemplet som meget intelligent, og har faatt attest paa god forstand.

Tror De at vi N.S. kan komme til orde i pressen?. Det ville glede meg om saa var, jeg har forsøkt gang paa gang, ikke engang for aa faa demen-tert en usandhet, har jeg faatt komme til orde. Kan De hjelpe meg der?.

Desuten ville jeg ogsaa vare meget takksam for om De ville definere om det angiveri for meg.(Jeg har nemlig vært saa inskrenket at jeg har trod at naar jeg personlig ble angrepet, saa kunne og hadde jeg rett til aa forsvare meg.)

Det er første gang jeg hører det De forteller i Deres brev, at N.S. snikmyrdat folk fordi disse fremkomm med kritikk. Det ville jeg ogsaa være takksam for aa faa høre mere om.

De skjønner jeg har kun vært passiv medlem og arbeidet som min manns stenograf, en av tiltalepunktene mine lyder paa, at jeg har fulgt min mann og vært enig med ham i alt. Og det har jeg, som sandheten er, tilst at jeg har, for jeg har aldrig kjendt en større patriot en idealisten, norskdomsmannen Knut Knutson Fiane, som trots sine gode stillinger og fo mue ogsaa før krigen levet som en tarvelig arbeider, og ga bort til fatt folk. Hele hans formue skulle etter hans død testamenteres til bibler, salmebøker og til fattige barn (opprettet i 1923).

Jeg vil fortelle Dem en liten episode om denne store mannen. (idag takker jeg Gud for at han slapp aa oppleve sitt elskede Noreg og folk etter 9 mai 1945). Hendelsen er helt typisk for denne idealisten.

Paa en telegraf-og postkongress i Wien 1945, hvor ogsaa nuværende post-direktør og 2 nuværende sjefer i Telegrafstyret deltok, sier Fiane i en tale han holdt: "Jeg spaar død og undergang for det tyske riket om ikke tyskerne vil la de smaa nasjonene faa samme rettigheter som de store". (En deltager fortalte meg dette og han fœiet til : "ja nu er tyskerne lite blide paa Fiane.")

Fra samme kongress faar jeg brev fra min mann der han skriver:

" Arme vakre Noreg, gjeng det ikkje som er vonar, vil ein 3die verdenskrig koma, og dea vert me sitjande som ei lite lus mellom tvo harde neglar og knekt " (det ser ut til at Fiane faar rett).

Ja dette er altso "landsvikaren, forædaren og angiveren " som hans eigne landsmenn kalder han - Fiane- som maatte drepast avdi han var so "fœl".

Jeg spørr: " Tror De at en mann som ofret Noreg heile sin hug og al si arbeidskraft med vitende og vilje ville svike sitt land og folk?.

111.

Jeg lærte meget under min rettssak.

Jeg lærte, at det er farlig aa elske folk og land.

Jeg lærte, at det er farlig aa si sandheten.

Jeg lærte, at det er farlig aa tro paa et system. Det være seg
Nasjonalsosialisme, Kommunisme eller Demokrati.

Jeg lærte, at det er farlig aa si sin mening.

Jeg kan ikke svare paa Deres spørsmål om hva jeg tror N.S. ville ha gjort om det hadde faatt makten etter krigen, det kan vel ingen, man maa vel ha røyt det først før en dømmer.

Jeg kan kun svare paa hva jeg selv har røyt etter 9 mai 1945.

Sender et utdrag av Knut Knutson Fianes dagbok.

Ordene om han, som jeg skrev om i mitt første brev til Dem, ble uttalt i min rettssak den 9 september 1947.

Alvilde Knutson Fiane

(sign.)

1 bilag.